

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 6119355921
Dátum vydania rozhodnutia: 28. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6119355921.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: INTRAVIS s.r.o., so sídlom Magnezitárska 2/A, 040 13 Košice, IČO: 47 942 495, zast. Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom Užhorodská 21, 040 01 Košice, IČO: 47 231 785 proti žalovanému: GREEN POWER RS, s.r.o., so sídlom 985 05 Kokava nad Rimavicou č. 1445, IČO: 47 505 419, zast. Mgr. Matejom Milovčíkom, so sídlom Strojárska 590, 069 01 Snina, IČO: 42 382 068 o zaplatenie 3.840,- Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/14/2020-95 zo dňa 05. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14Cb/51/2019-51 zo dňa 16. decembra 2019 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu.

1.1 V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3.840,- Eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný si u žalobcu objednal tovar, ktorý mu žalobca dodal, avšak žalovaný si tento tovar odmietol bezdôvodne prevziať a odmietol aj uhradiť vystavenú faktúru za cenu objednaného tovaru. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému však žalovaný včas podal odpor.

1.2 Po vykonanom dokazovaní listinným dôkazným materiálom tvoriacim obsah spisu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uzavrel so žalovaným kúpnu zmluvu v zmysle Obchodného zákonníka spôsobom, kedy žalovaný zaslal žalobcovi objednávku, ktorý ju e-mailom dňa 27.06.2016 prijal. Tým došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi stranami sporu, v zmysle ktorej bol žalobca

povinný žalovanému dodať tovar a žalovaný bol povinný tento tovar prevziať v stanovenom termíne a na určenom mieste. Po právnej stránke súd zistený skutkový stav posúdil podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“).

1.3 Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného prednesenou v konaní, že žalobca jeho objednávku riadne nepotvrdil a teda neprijal návrh na uzavretie zmluvy bez pripomienok podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Obč. zák.“). Podľa názoru súdu tým, že žalovaný zaslal objednávku žalobcovi, ktorý túto potvrdil e-mailovou poštou a uviedol, že dátum dodania tovaru potvrdí ihneď, ako dostane informácie od prepravcu a prijal ju, konkludentným spôsobom prejavil vôľu uzavrieť túto zmluvu, a teda zmluva medzi stranami sporu uzavretá bola.

1.4 S odkazom na ust. § 414 ods. 1 písm. a) Obch. zák. súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ako predávajúci bol povinný dodať tovar žalovanému ako kupujúcemu dňa 15.07.2019 v mieste plnenia GREEN POWER RS, s.r.o., so sídlom Kokava nad Rimavicou č. 1445, Slovenská republika, k čomu však nedošlo. Súd uviedol, že žalobca tvrdil, že žalovaný odmietol prostredníctvom svojho pracovníka F. N. tento tovar prevziať, ktorú skutočnosť žalovaný poprel a tvrdil, že tovar nebol použiteľný na účel, na ktorý bol určený, neboli vykonané jeho skúšky, a to vhodnosť a účelnosť predmetnej chemickej látky na chemické čistenie technologických vôd v čističke odpadových vôd a predmetná chemická látka by nedokázala plniť funkciu na účel, na ktorý bola objednaná, o čom žalovaný predložil odborné vyjadrenie č. 8/2019.

1.5 Na základe zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že nebolo preukázané, že žalovaný bezdôvodne odmietol prevziať tovar prostredníctvom svojho pracovníka F. N., pričom z vykonaného dokazovania nemal preukázané ani to, že tento pracovník bol oprávnený konať za žalovaného vo veci odmietnutia dodávky, pričom na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne dodania tovaru, resp. bezdôvodného odmietnutia jeho prevzatia. Uviedol, že samotný žalobca poukazoval na to, že vykonal pokus o dodávku tovaru, avšak v Rimavskej Sobote oznámili, že tovar neprevezmú, tak stiahol naspäť prepravcu, pretože sa nechcel dobíjať do areálu v Kokave nad Rimavicou, keď mu oznámili, že tovar neprevezmú. Podľa názoru súdu však žalobca nepredložil o uvedenej skutočnosti relevantný dôkazový materiál. Na základe uvedeného preto súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že vzhľadom na úspech žalovaného v konaní, mu priznal proti žalobcovi náhradu trov v celom rozsahu.

2. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom č. k. 43Cob/14/2020-95 zo dňa 05.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1 Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný zaslal žalobcovi e-mailom objednávku č. 10-LŠ-25062019 na dodanie tovaru DAI-ICHI DK SET P 3110 D, 200kg, 16,- Eur/kg za dohodnutú cenu 3.200,- Eur bez DPH s termínom plnenia 15.07.2019 a s miestom plnenia GREEN POWER RS, s.r.o., 1445 Kokava nad Rimavicou, Slovenská republika. Žalobca mailom zo dňa 27.06.2019 potvrdil žalovanému prijatie objednávky s tým, že termín dodania bude potvrdený hneď ako dostane informáciu od jeho prepravcu. Žalobca vystavil zálohovú faktúru č. ZP 190007 dňa 15.07.2019, ktorá bola odoslaná e-mailom žalovanému v tento deň s oznámením, že tovar bude žalobcovi v tento deň doručený a následne ho žalobca vie doručiť žalovanému na miesto plnenia. Dňa 16.07.2019 žalobca poslal žalovanému e-mail, že vzhľadom na skutočnosť, že v daný deň nebol žalovaným tovar prevzatý, v prípade ak nebude prevzatý ani nasledujúci deň, bude žalobca nútený účtovať poplatok za uskladnenie tovaru. Z tvrdení žalobcu súd zistil, že k dodaniu tovaru nedošlo z dôvodu odmietnutia jeho prevzatia na základe telefonického oznámenia zamestnancom žalovaného F. N., ktorú skutočnosť mal potvrdiť konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 09.12.2019. Žalovaný toto tvrdenie o bezdôvodnom odmietnutí prevzatia tovaru však popieral.

2.2 Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu a s poukazom na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vzťahujúce sa na kúpnu zmluvu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej

inštancie v prejednávanej veci dostatočne zistil skutkový stav, zistené skutočnosti správne posúdil, v jeho konaní neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s tvrdeniami strán sporu. Súd prvej inštancie neodňal žalobcovi ani možnosť konať pred súdom. Odvolací súd sa stotožnil so záverom o nepreukázaní bezdôvodného odmietnutia prevzatia tovaru žalovaným a so záverom o nedôvodnosti žaloby a s jej zamietnutím. Vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd uviedol na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nižšie uvedené dôvody.

2.3 Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne posúdil vznik a existenciu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, t. j. uzavretie kúpnej zmluvy podľa § 409 a nasl. Obch. zák. na základe objednávky vystavenej žalovaným a následne odsúhlasenej a konkludentným spôsobom potvrdenej zo strany žalobcu. Predmetom takto uzavretej zmluvy, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie, bola povinnosť žalobcu ako predávajúceho dodať žalovanému ako kupujúcemu dohodnutý tovar v danom množstve za dohodnutú cenu v konkrétny deň na konkrétne určené miesto.

2.4 Odvolací súd konštatoval, že sporná medzi stranami konania nebola skutočnosť, že v dohodnutý deň a na dohodnuté miesto určenia žalobca ako predávajúci dohodnutý tovar žalovanému ako kupujúcemu nedodal. Sporná ostala otázka dôvodu nedodania tohto tovaru v dohodnutý deň a v dohodnutom mieste určenia, keď žalobca tvrdil, že žalovaný bezdôvodne odmietol prevzatie tohto tovaru. Žalovaný tvrdenie o bezdôvodnom odmietnutí prevzatia tovaru popieral.

2.5 K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie v rozpore s úpravou Civilného sporového poriadku konštatoval nepreukázanie oprávnenia p. N. konať v mene žalovaného pri odmietnutí prevzatia tovaru, odvolací súd v prvom rade uviedol, že táto skutková okolnosť sporná medzi stranami nebola, žalovaný ju nenamietol. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie z tejto nespornej skutočnosti vychádzať, avšak toto procesné pochybenie zo strany súdu prvej inštancie nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď žalobu zamietol.

2.6 K námietke žalobcu, že preukázal nedôvodné odmietnutie tovaru výpoveďou konateľa žalobcu P.. Q. L. na pojednávaní dňa 09.12.2019, pričom v konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci, že by k odmietnutiu prevzatia tovaru zo strany žalovaného nedošlo, pričom žalovaný nenavrhol vykonať dôkaz výsluchom p. N., ani inou osobou a nenavrhol vykonať ani iný dôkaz, ktorý by preukázal, že prevziať tovar neodmietol, odvolací súd uviedol, že dôkazné bremeno odmietnutia prevzatia tovaru zaťažovalo žalobcu. Bol to žalobca, ktorý tvrdil, že tovar žalovanému dodal, ale tento ho bezdôvodne odmietol prevziať. Bolo tak jeho procesnou povinnosťou preukázať jeho skutkové tvrdenia o bezdôvodnom odmietnutí prevzatia tovaru zo strany žalovaného. Nebol to žalovaný, ktorý mal preukázať, že tovar neodmietol prevziať, pretože by sa jednalo o preukázanie negatívnej skutočnosti, ktorá z objektívneho hľadiska preukázateľná nie je. Tým že žalovaný tvrdil, že tovar neodmietol prevziať, nedošlo k presunu dôkazného bremena na žalovaného o tom, aby mal preukázať tvrdenie negatívnej skutočnosti, že neodmietol prevziať tovar. Naopak, dôkazné bremeno stále v tomto smere zaťažovalo žalobcu.

2.7 Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu správne konštatoval nepreukázanie bezdôvodného odmietnutia prevzatia tovaru žalovaným, keď toto tvrdenie žalobcu ostalo sporné a spornosť nebola vyvrátená ani výpoveďou konateľa žalobcu, ktorú žalovaný priamo na pojednávaní opätovne poprel. Dôsledkom je stav spornosti tvrdenia žalobcu o odmietnutí prevzatia tovaru žalovaným. Bol to žalobca, ktorý mal procesne vyhodnotiť situáciu po popretí výpovede konateľa žalobcu tak, aby preukázal svoje tvrdenia aj inými dôkaznými prostriedkami, čo však nevykonal. Nebol to žalovaný, ktorý mal navrhnúť výpoveď svedka N., keďže tvrdil, že odmietnutie nebolo vykonané, ale naopak bol to žalobca, ktorý mohol na preukázanie svojich tvrdení navrhnúť iné dôkazy, pokiaľ aj po výpovedi konateľa žalobcu ostalo jeho tvrdenie o odmietnutí prevzatia tovaru sporné. Žalobca však žiadne ďalšie dôkazy neoznačil a nepredložil.

2.8 K námietke žalobcu, že za účelom preukázania odmietnutia prevzatia tovaru v konaní navrhol vykonanie dôkazu a tento aj bol vykonaný, a to výsluchom osoby Ing. Q. L., ktorý potvrdil, že

žalovaný mu prostredníctvom p. N. oznámil, že tovar si neprevezme, odvolací súd konštatoval, že podľa výpisu z obchodného registra, ako aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 09.12.2019 vyplýva, že P. Q. L. je konateľom žalobcu, t. j. jeho konanie je konaním strany sporu. Ustanovenie § 195 ods. 1 C. s. p. pripúšťa ako dôkaz výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ak ich nemožno preukázať inak. Takýto dôkaz súd nariadi na návrh strany sporu. Z uvedeného vyplýva, že dôkaz výsluchom strany sa vykoná až vtedy ak tvrdené skutočnosti nie je možné preukázať inak, čo vyplýva zo samotného postavenia strany sporu, ktorá je sama zainteresovaná na výsledku sporu. Výsluch strany sporu ako dôkazného prostriedku je preto výsledkom skutkovej situácie, keď určitú skutočnosť nie je možné preukázať inak. Zároveň musí byť splnená aj procesná podmienka na to, aby výsluch strany mohol byť považovaný za dôkaz, a to jeho nariadenie súdom na návrh. Aj dôkaz výsluchom strany sporu podlieha jeho vyhodnoteniu súdom. Ak nie sú splnené uvedené skutkové a procesné predpoklady nie je možné považovať výsluch strany sporu za dôkaz, ale len za prednes strany sporu, t. j. jedná sa o skutkové tvrdenia strany (napr. Števíček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Civilný sporový poriadok, Veľké Komentáre, C.H.BECK, 2016, str. 740).

2.9 Odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie nenariadil dôkaz výsluchom žalobcu ako strany sporu, žalobcu na pojednávanie na deň 09.12.2019 ani nepredvolával a konateľ žalobcu sa na pojednávanie dostavil so svojim právnym zástupcom, ktorému bolo doručené predvolanie a nebola mu uložená povinnosť zabezpečiť prítomnosť konateľa žalobcu p. Q. L.. Na návrh predložený až na pojednávaní dňa 09.12.2019 právnym zástupcom žalobcu, súd konateľovi žalobcu umožnil vyjadriť sa a odpovedať na otázky súdu. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 09.12.2019 nevyplýva, že Q. L. bol súdom pred jeho výpoveďou poučený podľa § 150 ods. 1 C. s. p., prípadne v zmysle § 203 v spojení s ust. § 195 ods. 4 C. s. p.. Z vyjadrení žalobcu vyplýva, že odmietnutie prevzatia tovaru mal oznámiť za žalovaného p. N. a o tejto skutočnosti mal byť informovaný aj vodič prepravcu vykonávajúci prepravu tovaru. Z týchto skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že jeho tvrdenia o odmietnutí prevzatia tovaru bolo možné preukázať aj inými dôkazmi, a to výsluchom uvedených osôb (p. N., vodič prepravcu), ktoré však žalobca nenavrhol. Na základe uvedeného vyplýva, že neboli splnené skutkové a ani procesné predpoklady na to, aby výsluch konateľa žalobcu na pojednávaní dňa 09.12.2019 mohol byť považovaný za dôkaz. Odvolací súd posúdil výsluch tejto osoby ako prednes žalobcu, t. j. ako jeho skutkové tvrdenia, ktoré ostali sporné.

2.10 Odvolací súd poukázal na to, že aby žalobca preukázal jeho tvrdenie o bezdôvodnom odmietnutí prevzatia tovaru zo strany žalovaného, musel by preukázať, že 1/ tovar dodal žalovanému v požadovanom množstve a kvalite, že 2/ tovar bol žalovanému doručený v dohodnutý deň 15.07.2019 a že 3/ že v požadovanom množstve a kvalite v dohodnutý deň bol doručený do dohodnutého miesta dodania Kokava nad Rimavicou 1445. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania však vyplynulo, čo sporné nebolo, že v deň 15.07.2019 do dohodnutého miesta plnenia žiaden tovar žalobca nedoručil. Samotný žalobca potvrdil, že vodič mal byť vrátený späť pred dorazením do určeného miesta plnenia z dôvodu telefonátu od žalovaného, že tento tovar neprevezme. V konaní preto nebolo preukázané doručenie tovaru v dohodnutý deň na dohodnuté miesto plnenia. Táto skutočnosť pritom sporná medzi stranami konania nebola.

2.11 K tvrdeniu žalobcu, že bolo nehospodárne, aby motorové vozidlo s objednaným tovarom ďalej pokračovalo v ceste, keď v priebehu tejto cesty dostal informáciu od žalovaného, že tovar neprevezme, odvolací súd uviedol, že toto tvrdenie by mohlo byť relevantné vtedy, pokiaľ by bolo preukázané, že žalovaný skutočne týmto spôsobom žalobcu informoval o neprevzatí tovaru. Ako bolo uvedené vyššie, túto skutočnosť však žalobca nepreukázal a nenavrhol vykonanie dôkazov na preukázanie tohto tvrdenia. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nepreukázal bezdôvodné odmietnutie prevzatia tovaru zo strany žalovaného, nepreukázal, že tovar bol doručený v dohodnutý deň do dohodnutého miesta určenia a že pri takto doručenom tovare v súlade so zmluvnými podmienkami žalovaný bezdôvodne odmietol prevzatie tohto tovaru.

2.12 Záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní tvrdenia žalobcu o bezdôvodnom odmietnutí prevzatia tovaru zo strany žalovaného, preto odvolací súd zhodnotil ako správny a dodal, že pokiaľ nebolo sporné, že tovar dodaný nebol a žalobca nepreukázal bezdôvodné odmietnutie jeho prevzatia zo strany

žalovaného, potom žalobca nepreukázal ani vznik nároku na zaplatenie kúpnej ceny tovaru v zmysle § 447 a § 448 ods.1 Obch. zák.

2.13 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.1, § 255 ods.1 a § 262 ods.1 C. s. p. tak, že ho priznal žalovanému ako strane úspešnej v odvolacom konaní voči žalobcovi v plnom rozsahu.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie. Nesprávny procesný postup súdu podľa jeho názoru spočíval v nesprávnom posúdení a vyhodnotení procesných úkonov sporových strán vrátane tvrdení protistrany a následnom nesprávnom určení sporných skutočností, v súvislosti s čím namietal porušenie § 181 ods. 2 C. s. p. a následné nesprávne posúdenie vykonaných dôkazov. Dovolateľ namietal, že nemal zabezpečené právo riadne uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, pričom tie, ktoré boli ním uplatnené, súdy riadne nevyhodnotili a nevzali do úvahy.

3.1 Dovolateľ argumentoval, že žalovaný si odmietol tovar prevziať, čo bolo výslovne uvedené v jeho podaniach, vrátane listinného dôkazu predloženého do spisu ako príloha č. 4 jeho vyjadrenia zo dňa 19.11.2019, kde išlo o e-mail s jasným obsahom, že žalovaný odmietol prevziať tovar, avšak na tento dôkaz súdy vôbec neprihliadli. Podľa názoru dovolateľa žalovaný vôbec nepoprel, že tovar odmietol prevziať, teda v konaní absentoval postup podľa § 151 ods. 2 C. s. p.. Otázku odmietnutia prevzatia tovaru spôsobom uvádzaným žalobcom tak súdy nesprávne vyhodnotili ako spornú, v súvislosti s čím navyše zo strany súdu došlo k porušeniu § 181 ods. 2 C. s. p., a tým k hrubému porušeniu jeho procesných povinností, čím sa žalobcovi znemožnilo predkladať ďalšie dôkazy k tejto skutočnosti.

3.2 Za jediný priamy dôkaz o tom, že k nedodaniu tovaru došlo odmietnutím jeho prevzatia, ktoré bolo oznámené telefonicky od p. N., považoval dovolateľ výpoveď účastníkov tohto telefonického rozhovoru, a to p. L., ktorý dôkaz vykonaný bol a p. N., ktorý dôkaz vykonaný nebol, s tým, že jeho navrhnutie a vykonanie bolo v záujme žalovaného, a preto súd nemohol žiadať, aby žalobca navrhoval dôkazy v prospech druhej sporovej strany. Dovolateľ zdôraznil, že dôkazné bremeno ohľadom obsahu telefonického rozhovoru zaťažovalo žalobcu, ktorý ho aj výpoveďou p. Chomjaka uniesol, avšak prípadné vyvrátenie tvrdenia, že žalovaný odmietol tovar prevziať zaťažovalo práve žalovaného, ktorý však žiaden dôkaz nenavrhol.

3.3 Za hrubé porušenie procesných postupov zo strany odvolacieho súdu dovolateľ označil postup, keď súd výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu nepovažoval za výsluch, či už podľa § 195 C. s. p. alebo § 196 C. s. p., čo odvolací súd potvrdil v odôvodnení svojho rozsudku, že tento výsluch nepovažoval za výsluch ani strany sporu ani svedka. Súd teda znemožnil dovolateľovi vykonávať jeho procesné práva, keď ním navrhnuté dôkazy síce vykonal, ale nie ako dôkaz, ale ako prednes, o čom strany sporu nijakým spôsobom neinformoval. Dovolateľ dodal, že tým, že k samotnému výsluchu p. L. došlo, ponechali ho vo vedomí, že dôkaz vykonaný bol, aj keď ho súdy následne nevzali do úvahy, a to bez opory v C. s. p., či inom právnom predpise.

3.4 Dovolateľ namietal, že súdy z jedinej neurčitej vety právneho zástupcu žalovaného, že podľa jeho informácii nedošlo k odmietnutiu prevzatia tovaru vyvodili, že žalovaný počas celého konania popieral odmietnutie prevzatia tovaru, čo však nie je pravda, pretože žalovaný popieral to, že tovar mu nebol dodaný. To však sporné nebolo, a to práve preto, že došlo k jeho odmietnutiu. Najdôležitejším svedkom k dôvodu a spôsobu odmietnutia bol pritom už vyššie uvedený p. L..

3.5 Na základe uvedeného dovolateľ namietal nesprávny procesný postup súdov v otázke dokazovania, vykonávania dôkazov a ich hodnotenia, ktorý bol v rozpore so zákonom. Uviedol, že od nestranného súdu očakával, že jeho úkony a tvrdenia budú posudzované spravodlivo a rovnako ako tvrdenia protistrany, že ním navrhované dôkazy bude sú brať do úvahy a že v zmysle C. s. p. bude informovaný o tom, aké skutkové tvrdenia súd medzi stranami sporné a ktoré nie sú, aké dôkazy vykoná a aké nie. Súdy v tejto veci však nekonali tak, ako dovolateľ očakával a odvolací súd tvrdené procesné

porušenia neodstránil, nevykonal prípadné nové dôkazy, nesprávne posúdil vykonanie dôkazov, ako aj povinnosť dôkazného bremena a nezaoberal sa ani porušením § 181 ods. 2 C. s. p..

4. Žalovaný nevyužil svoje právo včas sa vyjadriť k podanému dovolaniu. Výzva súdu prvej inštancie na vyjadrenie sa k dovolaniu bola doručená právnomu zástupcovi žalovaného dňa 23.06.2020 s tým, aby sa vyjadril v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Predmetné vyjadrenie však bolo podané elektronicky až dňa 17.07.2020, t. j. oneskorene, a to bez akejkoľvek žiadosti o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia. Z uvedených dôvodov dovolací súd na neskôr podané vyjadrenie neprihliadol v zmysle § 436 ods. 3 C. s. p.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ vzhliadol predovšetkým v absencii postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 C. s. p., v tom, že súdy neprihliadli na prílohu č. 4 jeho vyjadrenia zo dňa 19.11.2019 a taktiež namietal nesprávne vykonanie dokazovania a jeho následne nesprávne vyhodnotenie. Namietal taktiež nesprávne posúdenie otázky dôkazného bremena, nesprávne posúdenie a vyhodnotenie procesných úkonov sporových strán, nesprávne posúdenie výsluchu p. L., ktorý odvolací súd nepovažoval za výsluch strany a zároveň ako dôkaz, ale len ako prednes strany. Napokon namietal, že súdy konali, rozhodli, vykonali a vyhodnotili vykonané dôkazy v rozpore s jeho očakávaním.

9. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu

súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

10. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

11. K dovolateľom namietanému postupu súdu prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 C. s. p. dovolací súd uvádza, že o tom, aký bol procesný postup súdu prvej inštancie a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.12.2019. Z jej obsahu vyplýva, že súd na pojednávaní neoboznámil strany sporu s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Zároveň však z neho vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval strany na prípadné doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania, na čo zhodne uviedli, že ďalšie návrhy nemajú a právny zástupca žalovaného len predložil súdu listinný dôkazový materiál, a to odborné vyjadrenie č. 8/2019 a písomné vrátenie faktúry, ktoré súd krátkou cestou doručil protistrane. V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p. je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca možno aj vzhľadom na skôr vydaný platobný rozkaz predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 C. s. p.), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 C. s. p.) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 C. s. p.). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

12. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 C. s. p. v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 O. s. p.. Podľa § 181 ods. 2 C. s. p., po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie. Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. (teraz § 181 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovoliť v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe však nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013). Dovolací súd v nadväznosti na uvedenú judikatúru uvádza, že ustanoveniu § 237 písm. f/ O. s. p. korešponduje podľa novej právnej úpravy ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., pričom pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil pojmom „právo

na spravodlivý proces“, čím právna úprava C. s. p. precizuje podmienky prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti.

13. Dovolateľ uviedol, že v prípade postupu súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p. by realizácia jej procesných práv bola iná a v konaní by navrhol a predložil ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, najmä k otázke odmietnutia prevzatia tovaru žalovaným. Teda, ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom a naznačil by svoje predbežné právne posúdenie veci, dovolateľ by mal možnosť preukázať dôvodnosť svojho nároku. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) v týchto súvislostiach konštatoval, že § 118 ods. 2 OSP neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012).

14. Dovolací súd dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 C. s. p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p., vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 C. s. p. zo strany súdu prvej inštancie nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnica z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) relevantná.

15. K námietke dovolateľa, že do spisu doložil písomný dôkaz - listinu uvedenú ako prílohu č. 4 k vyjadreniu zo dňa 19.11.2019 - mail s jasným obsahom, že žalovaný odmietol prevziať tovar, pričom na tento dôkaz súdy vôbec neprihliadli, dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že vykonal dokazovanie e-mailovou komunikáciou medzi stranami sporu, avšak v ďalšom odôvodnení sa ňou viac nezaoberal. V konečnom dôsledku však ani postup súdu, ak na túto listinu opomenul s vážnosťou predpokladanou dovolateľom prihliadnúť, nemožno charakterizovať ako postup porušujúci právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces, nakoľko táto listina neobsahovala žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd nevysporiadal v rámci vykonaného dokazovania a posúdenia skutočností zistených vykonaním ostatných dôkazov. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

16. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nesprávne vykonaného dokazovania a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov a s tým súvisiacou otázkou dôkazného bremena dovolací súd uvádza, že ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C. s. p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C. s. p.). Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť

hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá.

17. Pre úplnosť však dovolací súd uvádza, že tak rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu obsahujú jasné, zrozumiteľné a dostatočné uvedenie skutkového stavu, ktorý bol zistený dokazovaním vykonaným prostredníctvom stranami navrhnutých a predložených dôkazov. Jedinou spornou skutočnosťou v posudzovanom prípade bol dôvod nedodania tovaru žalovanému, resp. otázka odmietnutia jeho prevzatia. Preukázanie toho, či žalovaný dôvodne alebo bezdôvodne odmietol tovar prevziať zaťažovalo dovolateľa tak, ako to konštatovali vo veci konajúce súdy. Dovolateľ sa v podstatnej časti svojho dovolania zaoberal tým, že súd ako dôkaz nezohľadnil výpoveď jeho štatutárneho zástupcu p. L., ale vyhodnotil ho len ako prednes strany sporu, ktorý nevzali do úvahy, napriek tomu, že išlo o najdôležitejší dôkaz k preukázaniu dôvodu, resp. spôsobu odmietnutia prevzatia tovaru. Dôvodnosť týchto tvrdení však z obsahu napadnutého rozhodnutia nevyplýva, práve naopak p. L. súd prvej inštancie na pojednávaní vo veci kládol s vecou súvisiace otázky a napriek tomu, že jeho odpoveď vyhodnotil odvolací súd len ako prednes strany, konštatoval, že ide o skutkové tvrdenia strany, na ktoré súdy prihliadali, ale ktoré boli zároveň protistranou popreté a neboli preukázané žiadnymi ďalšími dôkazmi, čím nedošlo k odstráneniu stavu spornosti v otázke odmietnutia prevzatia tovaru zo strany žalovaného. Tak ako konštatoval aj odvolací súd dovolateľ mal možnosť navrhnúť aj vykonanie ďalších dôkazov, a to výsluchom napr. p. N., či vodiča prepravujúceho tovar a preukázať tak, že žalovaný bezdôvodne odmietol prevziať tovar a nespoliehať sa na to, aby žalovaný preukázal, že tovar neodmietol prevziať, kedy by došlo k preukázaniu tzv. negatívnej skutočnosti, ktorá objektívne preukázateľná nie je a ktorej preukázanie nemožno od žalovaného ani spravodlivo požadovať. Žalobca/dovolateľ však ďalšie dôkazy nenavrhol, na základe čoho nie je na mieste, aby v tomto štádiu konania kritizoval postup súdu týkajúci sa vykonaného dokazovania, hodnotenia zistených skutočností a nesprávny záver o tom, že neunesol dôkazné bremeno.

18. V súvislosti s uvedeným, ako aj námietkou dovolateľa, že súdy postupovali a rozhodli v rozpore s jeho očakávaním dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Zároveň dovolací súd dodáva, že aj otázka posudzovania dôkazného bremena, jeho unesenia, či neunesenia, je integrálnou súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia vykonaných dôkazov, ktoré dovolací súd, ako už bolo vyššie uvedené, v tomto štádiu konania nie je oprávnený posudzovať, či hodnotiť.

19. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

20. V súvislosti s uvedeným dovolací súd zastáva názor, že odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa podmienky riadneho odôvodnenia, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné okolnosti prejednávaného prípadu, odvolací súd sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, a to všetko za stavu stotožnenia sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ku ktorým neopomenul doplniť aj ďalšie dôvody na doplnenie jeho správnosti. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, pričom v odôvodnení zhrnul rozhodné skutkové okolnosti, a to veľmi podrobne a uviedol ako jednotlivé skutkové okolnosti veci posúdil a čo z týchto konkrétnych dôkazných prostriedkov zistil a čo z nich vyplynulo pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo

odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva dovolateľa/žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p..

22. K rozhodnutiu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. uvádza, že žalovaný bol síce v dovolacom konaní úspešnou stranou sporu, avšak z dôvodu, že nevyužil svoje právo včas sa vyjadriť k podanému dovolaniu tak, ako to vyplýva z odseku 4 odôvodnenia tohto uznesenia, dovolací súd na jeho vyjadrenie neprihliadol, na základe čoho mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

23. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.